

kostet her paa Favsingholm — saadan en rigtig lun Rede for de udslidte Gamle — ja, man synes jo, der bliver saa højt til Himlen, naar man hører om den Slags! Det synger i En, som naar man hører den første Lærke trille over det vinterbundne Land.«

Der var noget i hans Tones Hjertelighed, der trods det høje Register gjorde Indtryk paa Torben og fristede ham til en Bekendelse.

»Er det aldrig hændet Dem, Hr. Hamre, at De har maattet bryde op fra en Fest i Utide og er vendt tilbage igen ud paa Natten? De veed i saa Fald, hvor besynderlig fremmed man føler sig imellem de samme Mennesker, som man faa Timer i Forvejen havde det saa kammeratlig med. Man kommer ude fra Nattestilheden og overvældes fra alle Sider med Krav paa Deltagelse for hundrede Ting, der er bleven En saa inderlig ligeegyldige. Straks forstaar man ikke, om det er En selv eller de andre, der har forandret sig. Man gaar fra Værelse til Værelse og ser kun Attituden og Sminken, og alle disse Mennesker stirrer paa En som paa en Ugle, der er kommen ud i Sollyset. Men selv har man omtrent den modsatte Fornemmelse. Man synes, at man er Vidne til en uhyggelig Maskefest. Se, det Tilfælde har været mit, og jeg har taget det Parti at forføje mig bort i al Stilfærdighed. Noget andet Svar paa Deres Spørgs-